

Arrest

nr. 126 777 van 7 juli 2014
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die in België is geboren, werd op 12 maart 2003 van ambtswege afgevoerd van het bevolkingsregister.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 16 december 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij verwees hierbij naar de bepalingen van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en de voorwaarden

waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren (hierna: het koninklijk besluit van 7 augustus 1995).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 februari 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 10 april 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 16.12.2010 bij de burgemeester van ANTWERPEN door [M.F.S.] [...], onderdaan van Marokko, [...]

in toepassing van art. 9 (9bis) van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15/09/2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het KB van 07/05/1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

Overwegende dat in eerst fase (ontvankelijkheidsfase) dient te worden nagegaan of de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot terugkeer in het Rijk ontvankelijk is en hiervoor dient te worden gecontroleerd (zie onder meer hoof[d]stuk IV, B, 2 van de Omzendbrief van 5 februari 1996 betreffende de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren) of betrokkene:

- in aanmerking komt om de aanvraag tot machtiging tot terugkeer, in te dienen in België, d.w.z., of hij in het bezit is van een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is (artikel 6, tweede lid, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995);

- en in het bezit is van een geldig paspoort of een als zodanig geldende reiskaart (artikel 2, 1°, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995);

Overwegende dat betrokkene op het moment van de aanvraag niet meer in het bezit is van een [...] verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is (Identiteitskaart voor Vreemdelingen verstreken sinds 24.08.2006).

Overwegende bovendien dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel. Betrokkene legt enkel een kopie van zijn Marokkaanse identiteitskaart voor.

De aanvraag is onontvankelijk.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd *“ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen”*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen of een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk en gegrond is en overgaan tot de afgifte van verblijfsdocumenten.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het erop is gericht de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur een beslissing te nemen omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de bepalingen van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in hoofdorde verworpen door te verwijzen naar hoofdstuk IV, B, 2 van de Omzendbrief van 5 februari 1996 betreffende de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

Volgens dit hoofdstuk dient te worden nagegaan of verzoeker in het bezit is van een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is en een geldig paspoort of een als zodanig geldende reiskaart.

Omdat de identiteitskaart voor Vreemdelingen van verzoeker verstreken is op het ogenblik dat hij een aanvraag om machtiging tot terugkeer indient, wordt zijn verzoek onontvankelijk verklaard, terwijl verzoeker voor het overige onbetwistbaar beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in het K.B. van 7 augustus 1995 inzake het recht op terugkeer. Op het ogenblik van zijn vertrek uit België was hij gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur (zie art. 2, 2° van voornoemd K.B.). Op het tijdstip van zijn huidige aanvraag is hij niet langer dan 5 jaar afwezig geweest uit België (zie art. 2,3°). Op het ogenblik van zijn vertrek heeft hij 15 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in België verbleven (zie art. 2, 4° dat verwijst naar art. 4, 1° van voornoemd K.B.). Een historiek der adressen wilde de dienst bevolking overigens niet afleveren blijkbaar op grond van een richtlijn van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tenslotte beschikt verzoeker over voldoende bestaansmiddelen (zie art. 4, 2°), hetgeen blijkt uit de voorgelegde verbintenis tot tenlasteneming.

Door de aanvraag om machtiging tot verblijf van iemand die principieel gerechtigd op een verblijf in België op grond van voornoemd K.B. van 7 augustus 1995 toch onontvankelijk te verklaren op grond van voornoemde Omzendbrief van 5 februari 1996, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zijn beslissing gebrekkig en schendt hij voornoemd K.B. van 7 augustus 1995.

Overigens legde verzoeker een kopie van zijn Marokkaanse identiteitskaart voor zodat hij in ieder geval op het moment van zijn aanvraag in het bezit was van een geldig paspoort of een als zodanig geldende reiskaart.

Het is wel correct om te stellen dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag niet meer in het bezit was van een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, doch zulks is uiteraard het gevolg van het feit dat hij tijdelijk, m.n. vanaf 2002 t/m januari 2004, in het buitenland verbleven heeft. Hierdoor diende hij juist een beroep te doen op voornoemd K.B. van 7 augustus 1995 inzake het recht op terugkeer.”

3.1.2. Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indiende bij de burgemeester van de stad Antwerpen. Overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient een dergelijke aanvraag evenwel in regel te worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. De wetgever heeft echter voorzien dat in een wet of een koninklijk besluit kan worden afgeweken van deze regel. Zo is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaald dat de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt – waarmee een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel wordt bedoeld (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) – in buitengewone omstandigheden een verblijfsmachtiging kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. In het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 is voor bepaalde categorieën van vreemdelingen evenwel nog een ander systeem voorzien, waarbij de vereiste dat buitengewone omstandigheden worden aangetoond niet wordt gesteld, doch andere ontvankelijkheidsvereisten zijn bepaald. Verzoeker verwijst in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zowel naar de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als naar deze van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995, een koninklijk besluit dat in toepassing van artikel 9, tweede lid iuncto artikel 19, § 2 van de Vreemdelingenwet werd genomen. Aangezien beide systemen niet door elkaar kunnen worden gebruikt heeft verweerder bij de beoordeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf rekening gehouden met de ontvankelijkheidsvereisten die worden gesteld in het koninklijk besluit van 7 augustus 1995. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk daar verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk aangaf onbetwistbaar te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 en wanneer een vreemdeling voorhoudt te voldoen aan de grondvoorwaarden om, conform een bepaalde regeling, tot

een verblijf te worden gemachtigd, ook de ontvankelijkheidsvereisten die voor de toepassing van deze regeling werden voorzien dienen te worden geverifieerd. Ten overvloede moet worden geduid dat verweerder er tevens op heeft gewezen dat verzoeker ook niet het bewijs aanbracht dat hij beschikte over een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel; een vereiste die zowel in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als in artikel 2, 1° van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 wordt gesteld. Het feit dat hij een machtiging tot verblijf wenste te verkrijgen op basis van de bepalingen van koninklijk besluit van 7 augustus 1995 wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift daarnaast ook niet ter discussie gesteld.

Het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 bepaalt welke vreemdelingen die langer dan één jaar uit het Rijk afwezig waren een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen en stelt de voorwaarden vast waaraan door deze vreemdelingen dient te worden voldaan om opnieuw tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Artikel 6 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 – waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen – voorziet het volgende:

“De aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren wordt door de vreemdeling ingediend overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, kan de aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren eveneens indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.”

Verzoeker heeft ervoor geopteerd om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de stad waar hij verblijft. Hij diende derhalve, indien hij wenste dat zijn aanvraag werd getoetst aan de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, aan te tonen *“dat hij reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden”*. Het staat niet ter discussie dat verzoeker dit bewijs niet heeft geleverd.

Verweerder kon derhalve, gelet op de bepalingen van artikel 6, tweede lid van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995, besluiten dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet ontvankelijk was.

Door te betogen dat hij kan worden beschouwd als een vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die zijn bepaald in artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 om tot een verblijf te worden gemachtigd weerlegt hij de vaststelling niet dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet conform de in dit koninklijk besluit voorziene procedure heeft ingediend. Verzoeker verliest uit het oog dat verweerder de gegrondheid van zijn aanvraag slechts dient te onderzoeken indien deze op ontvankelijk wijze werd ingediend, quod non.

Een schending van de bepalingen van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 wordt niet aangetoond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing is gesteund op een verkeerde feitenvinding, gebrekkig is gemotiveerd en niet zorgvuldig werd genomen.

Hij stelt het volgende:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken uitsluitend verworpen door te stellen dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag niet meer in het bezit was van een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is en een geldig paspoort of een als zodanig geldende reiskaart, dan wanneer verzoeker in ieder geval wel degelijk in het bezit was van zijn Marokkaanse identiteitskaart en het feit dat hij niet effectief meer in het bezit was van een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, uiteraard het gevolg is van het feit dat hij tijdelijk, m.n. vanaf 2002 t/m januari 2004, in het buitenland verbleven heeft.

Door zijn beslissing aldus te motiveren, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zijn beslissing gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Door de beslissing tot weigering van verblijf aldus te motiveren, berust de bestreden beslissing klaar en duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie is dan ook gebrekkig.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie gaat bovendien voorbij aan het feit dat een Omzendbrief een van kracht zijnde wetgeving enkel mag verduidelijken, doch zeker niet het toepassingsgebied van deze wetgeving mag uithollen, hetgeen hier in casu toch gebeurd is. Immers mag de gemachtigde van de Staatssecretaris verzoeker niet verwijten dat de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel effectief verstreken was op het ogenblik van zijn aanvraag, hetgeen uiteraard louter het gevolg is van het feit dat hij tijdelijk in het buitenland verbleven heeft.

Daar komt nog bij dat artikel 6, tweede lid van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 helemaal niet voorschrijft dat verzoeker om in aanmerking te komen om de aanvraag tot machtiging tot terugkeer in te dienen in België, in het bezit moet zijn van een verblijfstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is. Aldus verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris volkomen ten onrechte naar artikel 6, tweede lid van voornoemd K.B. van 7 augustus 1995 en is zijn beslissing gesteund op verkeerde feitenvinding en tevens gebrekkig gemotiveerd.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het is duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 13 februari 2012 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet met de nodige zorgvuldigheid is tewerk gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten. Immers werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker onbetwistbaar beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in het K.B. van 7 augustus 1995 inzake het recht op terugkeer

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing in ieder geval gesteund is op een verkeerde - minstens achterhaalde - feitenvinding.

"De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen." (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007).

Ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wel degelijk beschikken over alle gegevens.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p.35-36).

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, komt het dan ook passend voor het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen en opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen."

3.2.2.1. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om een schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren kan het volstaan op te merken dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk de wettelijke en reglementaire bepalingen heeft vermeld die in casu van toepassing zijn en dat hij heeft uiteengezet op basis van welke feitelijke vaststellingen hij tot zijn besluit is gekomen. Deze motivering is daarenboven pertinent en draagkrachtig, zodat geen schending van de formele motiveringsplicht kan worden vastgesteld.

3.2.2.2. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat verweerder verkeerdelijk heeft verwezen naar artikel 6, tweede lid van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 en dat in dit artikel geenszins is voorzien dat een vreemdeling die, in toepassing van de bepalingen van voormeld koninklijk besluit, tot een verblijf wenst te worden gemachtigd dient te beschikken over een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken. Het kan in dit verband volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te nogmaals te duiden dat verzoeker ervoor koos om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de burgemeester van de stad Antwerpen en dat dit slechts, conform artikel 6, tweede lid van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995, mogelijk is indien hij reeds op een andere rechtsgrond is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verweerder kon dus vereisen dat verzoeker aantoonde dat dit het geval is en verzoekers aanvraag als onontvankelijk afwijzen nu deze niet aantoonde te beschikken over een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet was verstreken. De Raad benadrukt dat verzoeker, nadat hij een aantal jaar in het buitenland had verbleven, er kon voor opteren om, overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging aan te vragen of naar België af te reizen met een visum en vervolgens, tijdens de geldigheidsduur van dit visum, een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden gemachtigd in te dienen bij de burgemeester van de stad waar hij verbleef. Verweerder heeft door een correcte toepassing voor te staan van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 het toepassingsgebied van de verblijfsreglementering geenszins “*uitgehoud*”.

Verweerder heeft artikel 6, tweede lid van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 in casu niet verkeerd geïnterpreteerd of incorrect toegepast.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.2.3. Door eerst de ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf te onderzoeken en vast te stellen dat niet aan de vereisten was voldaan om deze aanvraag via de in artikel 6, tweede lid van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 in te dienen, heeft verweerder ook geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zijn argumentatie luidt als volgt:

“Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing eveneens het redelijk[...]heidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Door de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker uitsluitend te verwerpen door te stellen dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag niet meer in het bezit was van een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is en een geldig paspoort of een als zodanig geldende reiskaart, dan wanneer verzoeker in ieder geval wel degelijk in het bezit was van zijn Marokkaanse identiteitskaart en het feit dat hij niet effectief meer in het bezit was van een verblijfs- of vestigingstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, uiteraard het gevolg is van het feit dat hij tijdelijk, m.n. vanaf 2002 t/m januari 2004, in het buitenland verbleven heeft, heeft de gemachtigde van

de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

Door de aanvraag om machtiging tot terugkeer van verzoeker af te wijzen op grond van voornoemde argumentatie, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk gehandeld.

*Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren. (zie DUJARDIN J., *ibid.*, p.55).*

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Alleen al op grond van humanitaire redenen zou het werkelijk ongepast en zelfs onredelijk zijn verzoeker terug te sturen naar een land waarmee hij geen enkele band meer heeft en waar hij geen enkel toekomstperspectief heeft. Hij is bovendien geboren in België en verblijft er sedertdien onafgebroken, een kort (gedwongen) verblijf in het buitenland uitgezonderd.

De beslissing komt des te onredelijk voor nu dus blijkt dat verzoeker in België geboren is en er sedertdien - een kort (gedwongen) verblijf in het buitenland uitgezonderd - onafgebroken verblijft.

De beslissing komt verder des te onredelijk voor nu blijkt dat verzoeker op grond van voornoemd K.B. van 7 augustus 1995 principieel recht heeft op een terugkeer naar België na zijn tijdelijk verblijf in het buitenland.

De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijk[...]heidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de vernietiging ervan zich opdringt.”

3.3.2. De Raad dient op te merken dat verweerder het redelijkheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur niet schendt door verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf – waarin verzoeker voorhoudt te kunnen genieten van de meer gunstige bepalingen die zijn opgenomen in artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 – als onontvankelijk af te wijzen op basis van de correcte vaststelling dat verzoeker deze aanvraag niet overeenkomstig de bepalingen van het koninklijk besluit waarnaar hij verwijst heeft ingediend.

Er dient bovendien te worden gesteld dat verzoeker slechts dienstig kan verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel indien verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt – wat in casu, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 6 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995, niet het geval is – en dat een beginsel van behoorlijk bestuur niet toelaat afbreuk te doen aan wettelijke of reglementaire bepalingen.

Het betoog van verzoeker dat hij een identiteitskaart heeft, dat de geldigheid van zijn vroegere vestigingsvergunning is verstreken toen hij in het buitenland verbleef en dat hij het onaanvaardbaar vindt dat hij zich naar een ander land waarmee hij geen banden heeft zou dienen te begeven om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK